

מ"י 68267/11/20 - ידיעות אינטרנט, אילנה קוריאל נגד מדינת ישראל - פמ"ד, אריה חיים שיף

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"י 68267-11-20 מדינת ישראל נ' שיף (עציר)

בפני כב' השופט הבכיר איתי ברסלר-גונן

מבקשות 1. ידיעות אינטרנט

2. אילנה קוריאל

שתיהן ע"י ב"כ עו"ד פז מוזר ועו"ד בר לאודון

נגד

המשיבים

1. מדינת ישראל - פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד יריב צרי

2. אריה חיים שיף

ע"י ב"כ עו"ד עידן שני

החלטה

רקע

1. בפניי בקשה להסרת צו איסור פרסום שניתן ביום 10.12.2020, במסגרתו עותרות המבקשות להתיר פרסומו של סרטון המצוי בתיק החקירה המתעד את אירוע הירי בתיק זה [להלן: "**הסרטון**"].

2. כנגד המשיב 2 [להלן: "**המשיב**"] נפתחה חקירה בחשד כי בתאריך 29.11.2020 ירה לכיוון אדם שניסה לגנוב את רכבו והביא למותו.

בשלב החקירה היה המשיב עצור, תחילה בחשד לעבירה של המתה בקלות דעת. הגם שניתנו החלטות שחרור על ידי בית משפט השלום, הרי שלאחר שהוצג הסרטון בפני ערכאת הערר, שב והורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב, וזאת בהתבסס על הסרטון תוך קביעה כי הנראה בסרטון משליך על שאלת המסוכנות ומקים פעולות חקירה חדשות הניתנות לשיבוש [החלטה מיום 30.11.2020 בעמ"י 71050-11-20].

בדיון השני להארכת מעצרו של המשיב, עמדה כב' השופטת חביב על חשיבות הסרטון כראייה והביעה דעתה כי אותו סרטון צובע את האירוע בגוון חמור יותר, ועל אף הניסיון לגנוב מהמשיב את רכבו הפרטי, ניתן להתרשם כי הירי כלפי המנוח בוצע שלא רק כדי לעצור את הרכב והוא עלול להתפרש באופן מכוון כדי לפגוע בגוף. משכך הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של המשיב.

במעמד הדיון השלישי [4.12.2020] בבקשה להארכת מעצרו של המשיב, יוחסה לו עבירה של גרימה מוות בכוונה או באדישות. לאחר צפייה בסרטון, מצא בית המשפט [כב' השופט יואב עטר] להורות על שחרור המשיב בתנאים מגבילים. במסגרת החלטתו, פירט בית המשפט את הנראה בסרטון ולפיו: "**מהסרטון עצמו ניתן לראות רכב המגיע למקום, ניתן לראות כי המנוח לא היה לבדו, מקום בו נראה אדם נוסף היוצא מאותו רכב ומקום בו ניתן להבין כי לכל הפחות היה אדם נוסף על כיסא הנהג ברכב. בהמשך נראית ההתרחשות, אשר בשל החשש משיבוש ביחס לעדים פוטנציאליים נוספים, לא יפורט תוכנה אך אין מחלוקת והחוקר הסכים לחשוף בתשובותיו כי המשיב נראה באותו סרטון יורה את אותו ירי שבסופו של יום הוביל לתוצאה**

הקטלנית. יריעת המחלוקת מטבע הדברים נוגעת לשאלה האם אכן מדובר בירי מתוך אדישות לתוצאה האפשרית כפי שטוענת המבקשת או שמא מתוך יסוד נפשי מופחת כפי שנטען למעשה על ידי המשיב."

ערר המדינה שהוגש על החלטה זו נדחה [עמ"י 11309-12-20], ומשכך שוחרר המשיב ממעצרו והוא נתון בתנאים מגבילים.

ביום 10.12.2020 הוגשה בקשה להארכת תנאי השחרור בערובה, והצדדים התייצבו בפניי והציגו הסכמה הנוגעת לתנאים המגבילים, וכן הסכימו כי **"חומר החקירה לרבות סרטון האירוע אסורים לפרסום עד החלטה אחרת וזאת נוכח שטרם החל הליך השימוע."** בהחלטתי מאותו יום נתנה החלטה על פי המוסכם [להלן: **"צו איסור הפרסום"**].

הבקשה ותמצית טיעוני הצדדים

טיעוני העותרות

3. העותרות מבקשות להסיר את צו איסור הפרסום ככל שהוא נוגע לסרטון בלבד, ולהתיר פרסומו. יודגש כי הבקשה אינה לקבל את חומרי החקירה והסרטון, אלא לאפשר פרסומו, ככל שהוא מצוי אצל מאן דהוא.

לטענת העותרות, ביום 15.12.20 נשלח מכתב שימוע לפיו הפרקליטות שוקלת לייחס למשיב, בכפוף לשימוע, ביצוע עבירה של רצח [כלשונן]. נטען כי אין לאסור את פרסום הסרטון וזאת בשם לב לזכות לפומביות הדיון וזכות הציבור לדעת, בוודאי כאשר החקירה הסתיימה. לטענת העותרות, בשלב השימוע אין עוד הצדקה לאיסור הפרסום, נוכח שכבר אין חשש לשיבוש החקירה שהסתיימה.

העותרות הוסיפו וטענו כי מהחלטות בתי המשפט עולה חשיבותו של הסרטון בפיענוח והבנת האירוע, ונוכח שהוא הוצג בבית המשפט ו"תומלל" בהחלטת בית המשפט בשלב המעצר, אין עוד תוחלת לאסור פרסומו.

עוד טענו העותרות כי צו איסור הפרסום מקורו בהסכמת הצדדים לאותו דיון, אולם הפרקליטות והיחידה החוקרת אינן רשאיות או מוסמכות לוותר בשמו של כלל הציבור בישראל על זכותו לדעת ולקבל דיווח מלא על הליך משפטי ונושא בעל עניין ציבורי כבענייננו.

לטענת ב"כ העותרות, המבחן הוא האם הפרסום עלול לשבש את החקירה, ומקום שלא כך, הערך הגובר הוא פומביות הדיון, והסרטון בהקשר שלפנינו ראוי בהחלט לפרסום, נוכח המחלוקת בדבר הפרשנות שנותנים הצדדים לאירוע. לטענת העותרות, לא סביר כי הסרטון הוא הראיה המרכזית שנדונה בארבעה דיונים פומביים, אולם לציבור אין יכולת לצפות בו בעצמו.

באשר לחשש שמא יושפעו העדים, נטען כי במקרה שלפנינו אין הרבה עדים שעלולים לשנות עדויות והדברים לא נטענו.

עמדת המשיב עצמו

4. הסיניגור התנגד לבקשה ועתר להותיר את צו איסור הפרסום על כנו.

לטענת ב"כ המשיב הדיון אינו עוסק בפומביות הדיון, אלא בנקודה צרה אחרת והיא חשיפת ראיה בהליך הפלילי. משכך, לטענת ההגנה, קו פרשת המים אינו בסיום החקירה אלא לאחר הגשת הראיה למותב הדן בתיק, בוודאי כאשר מדובר בראיה המרכזית בתיק. הסיניגור אינו טוען כי ההליך צריך להתנהל בדלתיים סגורות ואף שמו של

המשיב אינו חסוי, אולם לטענתו, כאשר ההליך עדיין בשלב החקירה, יש לשמור על הראיה טהורה, ולא לאפשר את המשפט הציבורי בטרם בית המשפט נחשף בעצמו לראיה.

הסניגור מודע לרגישות התיק והתוצאות הטרגיות של האירוע אך לטענתו יש לחשוף את הראיה לבית המשפט בדרך המקובלת והנכונה. בהקשר זה, ביקש הסניגור לתת משקל להוראת סעיף 71 בחוק בתיק המשפט וטען כי ניכר מהבקשה רצון לעורר שיח ציבורי ולאפשר לציבור להחליט מה רואים בסרטון. משכך, נטען, יש חשש שהוצאת הסרטון לציבור תשפיע על הצדדים להליך, לרבות בדיון עצמו, ומשכך נכון כי הבקשה תופנה לאחר הגשת כתב האישום למותב הדן בתיק עצמו, שהוא שיחליט מתי לחשוף את הראיה.

הסניגור הפנה לפסיקה ולדו"ח הועדה לבחינת ההסדרים בעניין פרסומים מחקירות המשטרה וגופי חקירה סטטוטוריים אחרים **דין וחשבון** (2000) [להלן: "**ועדת וינוגרד**"].

עמדת המדינה

5. המדינה מתנגדת לבקשה בשלב זה.

ב"כ המדינה טען כי התיק עודנו, לפחות פורמלית, בשלב החקירה ומשכך גם התייצב לדיון החוקר האחראי, והבהיר כי הגם שנקבע מועד לשימוע, הרי שכל שיעלו טענות מצד ההגנה, המצריכות השלמות חקירה, הן תיבחנה.

לטענת ב"כ המדינה, הערך המוגן בשלב זה הוא ניהול חקירה בצורה נקיה ומניעת שיבוש וטענות עתידיות. משכך, על מנת למנוע העלאת טענות מצד ההגנה בדבר שיבוש החקירה או הגנה מן הצדק, נכון הוא כי בשלב זה יוותר איסור הפרסום על כנו עד שתקבל החלטה ביחס לשאלת הגשת כתב האישום. עם זאת, עמדת המדינה היא שלאחר הגשת כתב האישום נכון שיוסר צו איסור הפרסום והמדינה תצטרף בשלב עתידי זה לעמדת העותרות.

ביחס לסעיף 71 בחוק בתי המשפט, טען ב"כ המדינה כי אין צורך לחפש וודאות קרובה כי פרסום הסרטון ישפיע על ההליך, אלא שהמטרה היא כי החקירה לא תשובש, גם ללא כוונה או רצון לכך.

עמדת משפחת המנוח

6. משפחת המנוח לא זומנה לדיון. עם זאת, במהלך הדיון נשאלו הצדדים בעניין ובית המשפט מצא לנכון לקבל גם את עמדת משפחת המנוח, ולו באמצעות ב"כ המדינה. בהודעת ב"כ המשפחה, עו"ד רוזה, שנמסרה על ידי ב"כ המדינה מיום 23.12.2020 נמסר כי המשפחה אינה מתנגדת להסרת צו איסור הפרסום.

דין והכרעה

7. צפיתי בסרטון הרלוונטי, עיינתי בתיק החקירה, ולאחר ששקלתי בדברים, מצאתי לנכון להסיר את צו איסור הפרסום **הנוגע לסרטון**, וזאת במועדים ובתנאים שאפרט להלן.

להלן נימוקיי:

8. בראשית הדברים אציין כבר כעת כי אין תכלית החלטה זו לקבוע מסמרות או להביע עמדה כלשהי באשר לתוצאות החקירה. עולה מדברי ב"כ המדינה, עו"ד יריב צרי, כי עקרונית החקירה הסתיימה והחשוד זומן לשימוע בטרם יוגש כתב אישום, וזאת בחשד לעבירת המתה. השימוע קבוע לימים הקרובים אולם לא נשללה האפשרות שיתבקשו עוד השלמות חקירה, ככל שיהיה בכך צורך.

9. נסיר תחילה מוקש ראשון, והוא כי עניין לנו בהסרת צו איסור פרסום שכבר ניתן, ועל כן, הנטל להוכחת

הטעמים הוא לעותרות. טענה נוספת שתוסר מיד עם העלאתה היא מה מעמדן של העותרות.

ובכן: השאלה האם עניין לנו בהסרת איסור פרסום או בקביעתו אינה משמעותית; החשוב הוא המבחנים, כפי שיפורטו להלן, והאיזונים הנדרשים. בכל מקרה, גם אם נאסר הפרסום, הריהו עד החלטה אחרת ובכל מקרה ניתן לעיין בהחלטה זו בכל שלב מחדש.

בהמשך לכך, אין חולק כי ככל שקיים ערך של זכות הציבור לדעת, הרי שלעותרות מעמד לייצג את הציבור לשם שמירה על ערך זה.

10. סעיף 3 בחוק יסוד: השפיטה קובע כי **"בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי החוק"**.

סעיף זה, יחד עם סעיף 68(א) בחוק בתי המשפט, מורה כי ככלל יש לנהל את ההליכים המשפטיים באופן פומבי, וכי הפרטים הנוגעים להליכים אלו יפורסמו, לרבות פרטיו של החשוד או הנאשם [ראו למשל בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (18.7.2005)].

אין מחלוקת כי דיוני המעצר בתיק זה אינם חסויים וכך גם שמו של המשיב. אלה התנהלו בדלתיים פתוחות גם בבית המשפט השלום וגם בבית המשפט המחוזי ואף הותר לעיתונות בחלקם לצלם את המשיב. ואולם, אין חפיפה בהכרח בין פומביות הדיון לבין זכותו של הציבור לקבל לידי את מלוא חומרי החקירה והראיות בתיק, בוודאי כשאלה טרם הוגשו לבית המשפט. אציין כי אף אם הוגשו ראיות בתיק, עדיין אין לכלל הציבור זכות מוקנית לקבל מתוך תיק בית המשפט [לאיזונים שבדין בהקשר לזכות העיון בתיקים ראו תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג - 2003].

כלל פומביות הדיון הוא בעל מעמד רם והוא משתלב עם חופש הביטוי ועם זכות הציבור לדעת. יש בו כדי לקדם תכלית של שקיפות, קיומה של ביקורת ציבורית וקיומו של הליך משפטי הוגן [ראו בהקשר זה של השלב בהליך בש"פ 1659/11 שטנגר נ' מדינת ישראל (26.4.2011)]. אלא, שגם ערך זה אינו בלבדי בזירה, ויש למולו ערכים נוספים הנוגעים לפרטיות, להגנה על קטינים ונפגעי עבירה, וכן ערכים נוספים שתכליתם הגנה על טוהר ההליך, תקינותו, וכן ערכים אחרים השזורים במערכת הנורמטיבית, הכל בהתאם למעמד הנורמטיבי של ערכים אלו. זוהי מלאכת האיזון הנדרשת, הבוחנת בכל מקרה ומקרה את הערכים השונים להגיע לנקודת האיזון הראויה.

בהנחת האבנים הרלוונטיות לעניינינו, סבורני כי הגם שאין עניינו במגבלה שבסעיף 13 בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 [להלן: **"חוק חקירת חשודים"**], עדיין יש ללמוד מעקרונותיו תכלית של שמירה על הדיון המשפטי בדרך עניינית, יעילה והוגנת, ולמנוע חשש מפני השפעה על עדים ומעורבים במשפט או הסטת המשפט לזירה הציבורית-תקשורתית. ואולם נדגיש כי הסרטון שלפנינו, הגם שהוא חומר חקירה במובן שנאסף במסגרת החקירה, הוא אינו תיעוד של החקירה עצמה, ועל כן האיסור על פרסומו אין מקורו בסעיף 13 בחוק חקירת חשודים.

11. ומהם הערכים לעניינינו?

כאמור, ערך ראשון עניינו בחופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. ערכים אלו, כך נפסק, אינם מוגבלים לציר הזמן שלאחר הגשת הראיות בבית המשפט, ועל כן, כדי להוציא עניין כלשהו מתחולתם של עקרונות אלו, באמצעות איסור פרסום, נדרשת הוראת חוק מתאימה, או איזון ערכי משמעותי אחר, וכפי שנפסק בבש"פ 1659/11 שטנגר נ' מדינת ישראל (26.4.2011):

"נקודת המוצא היא כי בהעדר הוראה כאמור, תהא ידו של עקרון פומביות הדיון על העליונה וידו של מבקש איסור הפרסום על התחתונה".

תכלית רלוונטית לענייניו, להגבלת פרסום חומר חקירה, הינה כאמור חשש מהשפעה על עדים מעורבים. חשש נוסף הוא הסטת המשפט לזירה הציבורית-תקשורתית. אלא שאיסור פרסום חומר כלשהו מחשש להשפעה על הליך שיפוטי הינו צעד חריג, הטומן בחובו פגיעה חמורה בחופש הביטוי.

טען הסניגור בהקשר זה של חשש להשפעה על עדים, בהתאם לסעיף 71 בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להסתמך על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע במ"ת 33807-06-11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.7.2011), שם אסר בית המשפט פרסומו של סרטון המתאר את האירוע. לטעמי, אין הנדון דומה לראיה. באותו הליך היה מדובר בסרטון ובו תועדו, לרבות הנאשם, קטינים ואחרים נוספים. נכון הוא כי הועלה חשש מפני זיהום עדותם של עדים וחשש מפני השפעת הדיון הציבורי, אולם נזכיר כי מדובר בעדים קטינים. לא כך בעניינינו כשלא נטען אילו עדים יכול שיושפעו מפרסום הסרטון, שהרי העדים המרכזיים הרלוונטיים לבחינת הלך רוחו של המשיב, הם המשיב ואשתו, והם בוודאי נחשפו לסרטון.

לטעמי, אין ללמוד מקיומו כאמור של איסור הסוב-יודיצה, את הכלל האוסר פרסום בכל מקרה. איסור הסוב-יודיצה, הקבוע בסעיף 71 בחוק בתי המשפט עניינו הוראה עונשית שנועדה להגן על ההליך הפלילי, כערך בפני עצמו, אולם מעבר לשאלת אכיפתה, מנוסח היום סעיף 71 בחוק בתי המשפט כמצריך יסוד נפשי מיוחד של **מטרה** להשפיע על ההליך המשפטי, או על תוצאותיו, והטוען כך עליו הראיה.

12. האינטרסים לשמם פועלות העותרות ברורים: מדינתנו מושתת על ערכים דמוקרטיים הטומנים בחובם חיי קיום פתוחים המאפשרים את הזכות לדעת, לבטא ולבקר. משמעויות אלה אינן רק החופש לכתוב, להביע דעה ולאפשר זרימה חופשית של מידע, אלא להביא מידע לציבור על הנעשה בכותלי בתי המשפט באמצעות העיתונות והתקשורת. ראו לעניין זה עמ' 4 בדו"ח ועדת וינוגרד:

"חופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת מהווים כאמור את אחד היסודות החשובים ביותר במדינה דמוקרטית ויש לשאוף לשמירה על זכויות אלה מכל משמר. אנו חיים בחברה פתוחה, וזרימה חופשית של מידע היא מסימני ההיכר שלה. פתיחות זו היא ערך שיש לשמור עליו והיא גם כורח המציאות. רוצים אנו שהציבור יקבל מידע על המתרחש סביבו. אנו מעוניינים שגם פעולות רשויות אכיפת החוק ייחשפו במידה הראויה, על מנת להעמידן לביקורת הציבור. יש לציבור עניין לדעת על תופעות עברייניות ועל האמצעים הננקטים לגילוי עבריינים ולהעמדתם לדין..." [עמ' 4 בדו"ח]

אלא שבדו"ח זה גם הובעה הדעה כי -

"אם בסופו של דבר הגיעו החוקרים והתביעה לידי מסקנה שיש בחומר הראיות כדי לגבש את האשמה נגד החשוד, אשמה שתפורט בכתב האישום, מן הראוי שפרטי הראיות שנגבו והתגבשו בידי הגוף החוקר יובאו תחילה לעינו של בית משפט, ופרסומם בציבור ייעשה רק במקביל להליך המשפטי. עד אז יוכל הציבור להסתפק בידיעת פרטי כתב האישום, כפי שיוגש לבית המשפט. הגשת הראיות במהלך משפט היא הליך מאוזן, בכך שהראיות של התביעה עוברות גם הליך של חקירה שכנגד, ובכך שהנאשם מביא גם את הראיות התומכות בגרסתו. פרסום הראיות בשלב זה אינו פוגע בנאשם מעבר לסביר ויש בכך שמירה מאוזנת של זכויותיו, כפי שנקבע בחוק סדר הדין הפלילי. אין זה ראוי שהציבור יהיה ה"שופט" של הנאשם על סמך קטעי עדויות או פרסומים חלקיים ומגמתיים שפורסמו בתקשורת. זכות הציבור לדעת אינה זכות הציבור לשפוט. זכות זו מסורה למערכת המשפטית. ידיעת המערכת המשפטית על העדויות צריכה לבוא מהעדויות שהושמעו והוגשו בבית משפט ולא מאמצעי התקשורת." [עמ' 15 בדו"ח]

בע"א 409/13 **שידורי קשת בע"מ נ' קופר** (11.4.2013) נפסק על ידי כב' השופטת (כתארה אז) א. חיות כי -

"על כל פנים, אף אם נניח כי לבקשת נאשם ניתן - תוך היסמכות על ס' 71 לחוק בתי המשפט - לאסור בצו מניעה פרסום לשם מניעת השפעה על הליך פלילי התלוי ועומד, אין זה ברור כלל שיסודות עבירת הסוביודיצה הם המבחן המשפטי הקונקלוסיבי לעניין זה. מניעת פרסום פוגעת בזכות החוקתית לחופש הביטוי שהיא נשמת אפו של כל משטר דמוקרטי. לכן עליה לעמוד במבחנים החוקתיים שנקבעו להגבלת חופש הביטוי ועיקרם - קיומה של ודאות קרובה לפגיעה ממשית באינטרס מוגן" [הדגשה במקור - א.ב.ג.]

הסניגור ביקש להסתמך על ההחלטה בפ"ח (ת"א) 1011/05 **חדשות 10 בע"מ נ' לליק** (28.7.2005). שם פסק בית המשפט, בהסתמך על דו"ח ועדת יונגרד, שלא לאפשר פרסום קלטות שחזור במסגרת חקירה, בטרם הוגשו כראיה. אלא שאותה החלטה ביכרה את הערך שבסעיף 13 בחוק הליכי חקירה, להגן על הערך הראייתי שבחקירה עצמה, ובכלל זה שהעדים לא יוכנו על ידי התקשורת אלא יונחו על ידי האמת הפנימית שלהם, וכי ראוי שבית המשפט הוא שישפוט ראשון ולא הציבור. החשש שהובע באותו עניין היה מפני חשיפה חלקית ומגמתית וכן חשש קונקרטי בשים לב למהות חומר החקירה באותו עניין, שהפרסום ישפיע על המהלך התקין של ההליך. אלא שלא כך לטעמי בעניינינו: לא זו בלבד כי הסרטון אינו נכלל במסגרת חומרי החקירה שבהם דן סעיף 13 בחוק הליכי חקירה, גם לא הוצג על ידי ההגנה אלו עדים יכולים לשנות עדותם בעקבות הסרטון, זולת המשיב עצמו ואולי רעייתו.

13. קיים לטעמי אינטרס ציבורי בפרסום: כאשר קיים שיח בציבור אודות האירוע, והשלכותיו, לרבות דיון ערכי, ראוי כי גם הסרטון יהיה חלק מהשיח. נכון הוא ואין לשכוח, כי המשפט מתנהל בדל"ת אמותיו של בית המשפט וזכות הציבור לדעת אינה זכות הציבור לשפוט, ובהקשר זה יש להבטיח כי המשפט יהיה הוגן והנאשם יחווה כי כך הדבר. אלא שפומביות המשפט אינה רק הזכות לנכוח בדיון או לדווח עליו, אלא משמעותה שלא לאסור מידע מהציבור, מקום שחשיפת מידע זה תביא בוודאות קרובה לפגיעה בערך של הוגנות המשפט או בערך חוקתי אחר.

משכך, אין קדושה מיוחדת דווקא במועד הגשת הראיה לבית המשפט. בית המשפט מקצועי ויודע לקבל או לא לקבל ראיה בהקשר הנכון ובמשקל הנכון ויודע גם להסיק ממנה את שדרוש לשם הכרעה בעניין העומד בפניו. זאת, אף אם אותה ראיה נחשפה בציבור קודם לכן.

יוער, כי העובדה שכב' השופט יואב עטר ציין את שראו עיניו בסרטון אינה מעקרת בהכרח את הערך שבחשיפת הסרטון לעיני הציבור, גם לפני שהוגש לבית המשפט. רואים אנו תדיר מקרים שכאלו, לא פעם כשסרטוני מצלמות אבטחה מופצים עוד קודם לפתיחתה של חקירה או במהלכה, ועדיין מתנהל לאחר מכן הליך משפטי ללא דופי. חשש כי חשיפת ראיה תשפיע על עדים מסוימים, צריך להיות חשש ממשי ואין די בטענה בעלמא. יש להצביע על העדים הרלוונטיים ועל מקור החשש כאמור. כזאת לא נעשה בעניינינו.

עיינתי כאמור בעצמי בתיק החקירה ולא מצאתי את אותו חשש לשיבוש החקירה, שיכול לנבוע מכך שאולי קיימים עדים שלא ראו את הסרטון וניתנים להשפעה. נכון הוא כי אין חקר לתבונת סניגור ויכול ויעלו דברים נוספים במהלך השימוע אולם כאמור בשלב זה מדובר בחשש בעלמא ולא מעבר לכך.

14. ועדיין, סבורני, כי אכן קו פרשת המים **בעניינינו**, מבלי לקבוע מסמרות, הינו מועד סיום השימוע והחלטת הפרקליטות על הגשת כתב האישום, או על סגירת התיק, דהיינו החלטה שאין עוד צורך בחקירה. בנקודה זו, אין חשש כי הפרסום ישפיע על תהליך קבלת ההחלטות או על כיווני חקירה אפשריים נוספים. עם זאת, יהיה בפרסום הסרטון לאחר החלטה כאמור, גם לענות על האינטרס הציבורי שביכולת הציבור לבקר את ההחלטה

המנהלית של הרשות השלטונית.

גישה זו עולה בקנה אחד גם עם הנחיית פרקליט המדינה בעניין "[בקשה מצד גורמים שונים לעיין במידע המצוי בתיק חקירה] הנחיות פרקליט המדינה 14.8 (התשס"ט)", בה נקבע, בין היתר, כי - **"יש להימנע ממסירת מידע, כאשר קיים חשש לפגיעה בתכלית שלשמה הוא נאסף - קרי, חשש לפגיעה בחקירה או בהליך הפלילי הנובע ממנה"**. הגם שהנחייה זו אינה מחייבת את בית המשפט והגם שלא התבקש המידע מתיק החקירה אלא רק הסרת איסור הפרסום, הרי שהערך שלאורו יש לבחון את הבקשה דומה: **שמירה** על טוהר שלב החקירה, הגינותו ותכליתו. ראו בעניין זה קביעתו של כב' השופט מ. מזוז בבג"ץ 3938/19 **עו"ד שחר בן מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (25.7.2019):

"בדין ציין היועץ המשפטי לממשלה כי השיקולים של מניעת פגיעה בחקירה והבטחת טוהר ההליך הפלילי עומדים בעינם כיום... עד להחלטה סופית לענין הגשת כתב אישום, ולעתים גם לאחר מכן, קיימת עדיין אפשרות שיידרשו השלמות חקירה, וגם לאחר הגשת כתב האישום, טוהר ההליך השיפוטי וניהולו התקין מחייבים זהירות רבה במתן פומבי לחומרי חקירה."

אינני מקבל את טענת העותרות כי החקירה הסתיימה. נכון הוא כי עקרונית כך הדבר עד כדי שהפרקליטות שלחה הודעת יידוע למשיב בדבר הכוונה להעמידו לדין ומתן אפשרות לשימוע. אין גם מחלוקת כי לצורך הליך השימוע קיבל הסניגור את הסרטון, ואין מחלוקת כי גם המשיב ראה את הסרטון במהלך חקירתו ונדרש לעולה ממנו. הדברים מצאו ביטויים גם בהחלטות בתי המשפט בהליך המעצר לצרכי חקירה ואף בית המשפט ראה זאת בתיק החקירה כעת. ועדיין, אין הכרח כי ההגנה נחשפה לכל חומרי החקירה ובכל מקרה אין חולק כי עדיין ניתן לבצע פעולות חקירה נוספות, ויש להישמר מפני חשש לשיבוש החקירה גם בשלב זה. ראו לעניין זה בש"פ 296/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.3.2018):

"קו פרשת המים לעניין גילוי ראיות בהליך הפלילי הוא הגשת כתב אישום [...] עד להגשת כתב האישום, הרשות החוקרת איננה חייבת לחשוף את החומרים והראיות שהולכים ומצטברים. הטעמים לכך ברורים: יעילות מערכתית וחשש מפני שיבוש החקירה."

גם המשיבים עצמם, במהלך הדיון שבו נאסר הפרסום, ראו לנגד עיניהם את החשש מפני שיבוש החקירה ומשכך הסכימו כי - **"חומר החקירה לרבות סרטון האירוע אסורים לפרסום עד החלטה אחרת וזאת נוכח שטרם החל הליך השימוע"**. במילים אחרות - אילו סברה ההגנה כי הסרטון עלול להשפיע על העדים, מדוע ביקשה את איסור הפרסום רק בשל שטרם החל השימוע? פשיטא, שהצדדים חששו להליך החקירה בלבד, עד לשלב השימוע, ותו לא. נכון הוא, כי אין לכבול את הצדדים ואף הם רשאים לנקוט עמדה אחרת בשים לב להתפתחויות, אולם הדברים ראויים להסבר ולא בעלמא. יתכן ואם הצדדים היו מלכתחילה מבקשים צו איסור פרסום גורף יותר, היה צורך להעמיק עוד יותר בבחינת האינטרס הציבורי הכולל, כבר אז.

עניין נוסף הנקשר לשלב השימוע, והדברים נשמעו בין השורות, הוא תחושת המשיב עצמו כי פרסום הסרטון כעת, בטרם קיבלה הפרקליטות החלטה סופית, עלול להשפיע על קבלת ההחלטה. לטעמי, חזקה כי הפרקליטות שוקלת שיקוליה באופן מקצועי ואף הסניגור עצמו הסכים לכך. אולם ככל שעד כה היה הסרטון אסור בפרסום, ניתן להפיס גם תחושה זו, שנמצאת **אצל המשיב**, בהמתנה ובכך תהא תועלת גם לאמון המשיב עצמו בהליך.

15. כאמור, חשש נוסף שהעלה הסניגור הוא לשלומם של המשיב. לא הובאה כל ראיה המבססת חשש זה, בוודאי לא באופן המצדיק את איסור פרסום הסרטון, וזאת בשים לב גם לפרשנות המצמצמת שניתנה בפסיקה

לאינטרס זה של שמירה על בטחונו של בעל דין, כשיקול למנוע פרסום בקשר לדיוני בית המשפט בהתאם לסעיף 70(ד) בחוק בתי המשפט [בש"פ 10972/07 מור נ' מדינת ישראל (6.1.2008)]. מקל וחומר לעניינינו, כשהסרטון אינו חלק מדיוני בית המשפט.

אציין כי אף לא מי מהמשיבים טען לחשש לשלום הציבור או לסדר הציבורי. כיוון שכך, וכיוון שחזקה על המדינה כי נשקלו כל השיקולים גם בהקשר זה, לא מצאתי להרחיב בדבר.

16. עניין נוסף שלטעמי נכון היה לתת עליו את הדעת הוא במעמדה של משפחת המנוח: חשוב לטעמי כי גם עמדתה תישמע נוכח שיתכן ויהיו שיקולים נוספים הנוגעים לאפשרות הפגיעה בכבודו של המנוח או רגשות המשפחה. אין בכך כדי לקבוע את מעמדה של אותה עמדה ומשקלה, אולם חשוב כי גם זו תובא במכלול האיזונים.

כאמור, במקרה שלפנינו, המשפחה אינה מתנגדת לפרסום הסרטון ולהסרת צו איסור הפרסום.

17. שאלה נוספת שאודה שהתלבטתי בה, היא בהנחה כי קו פרשת המים יהיה מועד ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום, מדוע לא להותיר את ההחלטה למותב שידון בתיק?

בסופו של דבר, סבורני כי במקרה דנן אין צורך לעשות כן. שהרי ממילא לא נדרש איזון ממשי הנוגע לאפשרות השפעה על עדים, נוכח שלא הוצגה וודאות קרובה לכך ואף לא ראיתי לכך אינדיקציה בתיק החקירה. על כן, השיקול אינו השיקול של ההליך עצמו, אלא עניינו בשלב ההגנה על החקירה עצמה, ועל כן אין מניעה כי ההחלטה תינתן כבר היום.

סוף דבר

18. לאחר שנחשפתי לסרטון, ועיינתי בתיק החקירה, סבורני כי יש עניין לציבור בפרסומו וכי אין הוראת חקיקה האוסרת על פרסום זה. הערכים האחרים המצדיקים את איסור פרסום הסרטון טרם הוגש לבית המשפט כראיה אינם כה חזקים במקרה הקונקרטי, ולמצער לא הונחה תשתית ראיתית לכך, לא בהקשר של השפעה על עדים ולא בהקשר של בטחון המשיב או בטחון הציבור.

הערך היחיד שנכון לעכשיו הוא בעל משקל כלשהו ומהווה אף הוא חלק מאינטרס הציבור, הוא ערך השמירה על טוהר החקירה ומניעת אפשרות זיהומה, ואף שלא הונחה תשתית חזקה גם לכך, עדיין, כיוון ששלב זה חשוב גם לשם גיבוש עמדתה הסופית של הפרקליטות, הוא ראוי להגנה.

כיוון שהפרקליטות הודיעה כי ההחלטה בעניין צפויה להיות מהירה, הרי שגם הנזק לזכות הציבור לדעת ולחופש הביטוי אינו רב.

19. משכך, אני מורה כי צו איסור פרסום הסרטון יפקע ביום 3.1.2021 בשעה 10:00, או במועד הגשת כתב האישום, או אם תודיע הפרקליטות על סגירת תיק החקירה - המוקדם מביניהם, אולם לא לפני יום 30.12.2020 בשעה 12:00, וזאת כדי לאפשר למי מהצדדים לערער על החלטה זו.

אין במועד שקבעתי כדי לקבוע לפרקליטות האם או מתי להגיש כתב אישום, והמועד האמור מבוסס על הערכת הפרקליט באשר לסיום הליך השימוע. ההנחה היא שבתקופה זו תושלם החקירה ככל שיהיה בה צורך, או לפחות לא תהיה עוד אפשרות שיבוש.

משכך, ככל שלא יספיק הזמן ותידרש ארכה לשם השלמת פעולות חקירה או בחינת העמדה, ניתן יהיה להגיש בקשה בעניין.

אין בכך כדי לגרוע מיתר רכיבי צו איסור בפרסום [בנוגע לחומרי חקירה אחרים], שלגביהם לא הוגשה בקשה.

המזכירות תשלח החלטה זו בדחיפות לב"כ הצדדים ותודיעם דבר קיומה גם טלפונית.

ניתנה היום, י"ב טבת תשפ"א, 27 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.